

Povezanost z domačim krajem

O Steinfelserjevi navezanosti na svoj domači kraj in na svoje sorodnike, nam je pripovedovala njegova nečakinja, ga. Marija Vrečič, ki se še danes rada spominja njegovih obiskov.

Na desni: dr. Steinfelser z ženo Marjeto. Na levi: ga. Marija Vrečič z možem in otroci. Skrajno levo stoji njen oče.

O tem, da mu je rojstni kraj veliko pomenil, priča tudi dejstvo, da je leta 1931 doniral sredstva prostovoljnemu gasilskemu društvu in tako postal »boter« prvi motorni brizgalni pri Sv. Ani v Slov. goricah.

4. oktober 1931: gasilski praznik pri Sv. Ani v Slov. goricah, blagoslovitev prve motorne brizgalne.

dr. Franc Steinfelser skozi čas

12. 09. 1887

• rojen v Zg. Ščavnici

1899 - 1907

• obiskuje klasično gimnazijo v Mariboru

1913

• promovira na Medicinski fakulteti v Gradcu

1918 - 1920

• prevzame vodstvo bolnice v Gornji Radgoni

1920 - 1941

• je primarij kirurškega oddelka bolnišnice v Celju

1941

• zaprt in kasneje izgnan v Ljubljansko pokrajino

1941 - 1945

• predstojnik kirurškega oddelka v Novem mestu

1945 - 1948

• ponovno primarij celjskega kirurškega oddelka

1948

• se upokoji

11. 02. 1961

• postane častni član Zdravniškega društva v Celju

06. 05. 1969

• umre v Celju, kjer je tudi pokopan

Zloženko je v letu 2015 izdala:

OBČINA SVETA ANA

Sv. Ana v Slov. goricah 17,

2233 Sv. Ana v Slov. goricah

tel.: 02/ 729 58 80

e-naslov: obcina@sv-ana.si

splet: <http://www.sv-ana.si>

dr. Franc STEINFELSER

slovenski kirurg
in porodničar
iz Zgornje Ščavnice

Življenje in delo dr. Franca Steinfelserja

Dr. Franc Steinfelser se je rodil 12. septembra 1887, v Zgornji Ščavnici v Slov. goricah, v družini malega posestnika.

Steinfelserjeva domačija v Kremberku (sedaj: Sv. Ana v Slov. goricah).

Osnovno šolo je obiskoval v domačem kraju in svojo izobraževalno pot nadaljeval v Mariboru na klasični gimnaziji. Želja po študiju medicine ga je odpeljala v Gradec na tamkajšnjo medicinsko fakulteto. Študij je zaključil leta 1913.

Kmalu po študiju se je poročil z ženo Marjeto iz Dunaja, s katero sta rada obiskovala sorodnike in prijatelje v njegovem domačem kraju.

Med prvo svetovno vojno je bil frontni zdravnik na različnih bojiščih. Služboval je kot sekundarij v Beneševu na Češkem in radgonski bolnišnici. Ob izteku leta 1918 je bil imenovan za predstojnika bolnišnice v Radgoni in še naprej prizadevno pomagal našim rojakom ter Maistrovim borcem.

S priključitvijo Radgone Avstriji je moral Radgono zapustiti. Ob odhodu so mu Avstrijci v navalu besa zažgali vso opremo. Tako je z letom 1920 prestopil prag celjske bolnišnice in v njej, kljub pomanjkanju medicinske opreme, postal prvi slovenski kirurg in porodničar. V letih med obema vojnoma je uspešno uvajal nove metode pri zdravljenju kirurških obolenj.

Ob začetku druge svetovne vojne je znova naletel na težave z okupatorjem. Izgnan in brez premoženja je prišel v Novo mesto, kjer je postal predstojnik kirurškega oddelka kandijske bolnišnice, kjer je v nočnem času operiral in zdravil ranjene partizane.

Po koncu vojne je spet prevzel vodenje kirurškega oddelka celjske bolnice, leta 1948 pa se je upokojil, saj zaradi posledic

rentgenskih okvar na rokah ni bil več sposoben za kirurško delo.

Njegov prispevek k slovenskemu zdravstvu je zelo velik. Izpopolnil je zdravljenje mnogih bolezni ter pomagal orati ledino slovenskega medicinskega izrazoslovja. Svoje znanje in izkušnje je rad delil tudi z mlajšimi kolegi.

11. februarja 1961 ga je Zdravniško društvo v Celju izvolilo za svojega častnega člana.

Spominska fotografija ob izvolitvi za častnega člana.

Umrl je 6. maja 1969. Njegov grob je na pokopališču v Celju.